

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke for indlæggene i debatten her i dag og for den forståelse og støtte, beslutningsforslaget har fået.

Det er vigtigt, at Danmark er med til at sende det kraftigst mulige signal til Serbiens præsident Milosevic. Også jeg har læst hr. Fladelius' artikel i Information i dag. Det forstår jeg hr. Søvnald også har. Jeg har hæftet mig ved, at hr. Fladelius netop går ind for dette, at der skal sendes det stærkest mulige signal. Det var ikke helt det budskab, jeg hørte fra hr. Søvnald.

Meget har ændret sig på Balkan i de seneste år. I det nordlige Balkan, hvor vi havde de store problemer i begyndelsen af 1990'erne, er der ved at falde mere ro over tingene, men det er rigtigt, som hr. Søren Søndergaard sagde det, at siden Jugoslavien begyndte at falde fra hinanden, har man måttet indse, at Kosovo var et problem og kunne blive et værre problem.

Det havde da selvfølgelig været det bedste, om også Kosovospørgsmålet havde været en del af Daytonløsningen. Det blev det ikke. Det kunne ikke lade sig gøre, det var ikke muligt. Det havde også været at foretrække, om den sikkerhedsresolution, som FN vedtog den 23. september, havde været vedtaget f.eks. før sommerferien, så havde man haft mere tid efterfølgende, men det var ikke muligt. Først den 23. september viste det sig muligt at få russisk tilslutning til en sikkerhedsrådsresolution.

Den situation, vi nu står i, er fortvivlende. 300.000 mennesker på flugt, den humanitære situation er på randen af en veritabel katastrofe. Der er 50.000 mennesker, der opholder sig i bjergene og i skovene uden tag over hovedet, nødhjælpen kan ikke komme frem, de humanitære organisationer bliver undertiden chikaneret, og vi er igen vidner til massakrer og terror mod civilbefolkningen, mod gamle, kvinder og børn. Situationen er oven i købet dramatisk forværret i de seneste tre måneder.

Der er såmænd ingen grund til at spørge, hvorfor indgrebet kommer nu. Tallene taler for sig selv. I slutningen af juli var der ca. 100.000 flygtninge og internt fordrevne, i midten af august ca. 200.000, i slutningen af august ca. 265.000, nu 300.000.

Vi skal ikke nøjes med at se til i afmagt, mens de grove overgreb på grundlæggende menneskerettigheder fortsætter.

Jeg ønsker på ingen måde at trække noget fra i diskussionen om et retligt grundlag. Den diskussion skal tages alvorligt, det gør jeg, og det

gør regeringen. Men jeg vil have lov til at anføre, at det er alligevel et paradoks, når vi fører denne diskussion på baggrund af det, som Milosevic og hans regering foretager sig, som jo netop er præget af en total mangel på respekt for grundlæggende menneskerettigheder og folkeret og humanistiske principper, og hvad vi ellers kan finde på at sige af pænt – en total foragt.

Det har ikke været NATO's eller endsiges Danmarks ønske, at vi skulle komme til at stå i en situation, hvor truslen om magtanvendelse må gøres reel, men vi lever altså i en verden, desværre, hvor diktatorer kan sende hundredtusindvis af mennesker af deres egen befolkning på flugt i nød og elendighed. Jeg ville ønske, det ikke var sådan, men ved at lade stå til bliver det værre, og vi er kommet til det punkt, hvor andre muligheder for at påvirke situationen er ved at være udtømte.

Over de sidste syv måneder har det internationale samfund igen og igen opstillet krav til Milosevic. FN har gjort det, og EU, OSCE, Europarådet, kontaktgruppen for det tidligere Jugoslavien, altså alle tænkelige organisationer har været på banen. USA, Rusland og EU har hver for sig og i fællesskab sendt diplomater til Beograd, og indtil nu må vi sige, at lige lidt har det hjulpet. Jeg leverer gerne til Forsvarsudvalget, som skal behandle forslaget, en fuld dokumentation for, hvorledes det internationale samfund har reageret igennem de sidste syv måneder med opfordringer til den serbiske regering.

Vi har fra dansk side – og det har også lydt fra mange andre sider – sagt, at man måtte have FN på banen, hvad angår grundlaget for anvendelse af militær magt. Der foreligger to resolutioner, begge vedtaget med hjemmel i FN-pagtens kapitel 7, omhandlende tvangsforanstaltninger. Begge resolutioner indeholder bindende krav til Serbien, men især den seneste resolution 1199 af 23. september kan ikke misforstås. Denne resolution er nu 14 dage gammel.

Som det klart fremgik af generalsekretærens rapport i mandags og Sikkerhedsrådets drøftelse i går, har Serbien ikke overholdt resolutionens krav. Tværtimod – tværtimod – fortsatte kamphandlingerne i større omfang også i dagene efter resolutionens vedtagelse og helt frem til den 1. oktober, da realiteterne i den militære trussel begyndte at tegne sig.

Sikkerhedsstyrkerne er stadig aktive, og der er gennemført massakrer på civile, på gamle